2. 3. 2017

ID: 105334

Společné jmění manželů, exekuce, stavba jako součást pozemku

Ustanovení § 143a odst. 4 obč. zák. sleduje ochranu věřitele, který má vůči jednomu z manželů vymahatelnou pohledávku, jejíž uspokojení by mohlo být zkráceno smlouvou, kterou by byl zúžen dosavadní rozsah společného jmění manželů. Mohou-li se manželé (každý z nich) na smlouvu o zúžení společného jmění manželů odvolat vůči věřiteli (nebo jiné třetí osobě), jen - jak vyplývá z ustanovení § 143a odst. 4 obč. zák. - jestliže je věřiteli (nebo jiné třetí osobě) znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů, znamená to zejména, že smlouva o zúžení společného jmění manželů je právně účinná vůči věřiteli jen tehdy, byla-li manželi uzavřena (stala-li se mezi manželi účinnou) dříve, než vznikla věřiteli pohledávka (vůči jednomu z manželů), a jestliže již v té době byl věřiteli také znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů, jakož i to, že nemůže být vůči věřiteli právně účinná smlouva o zúžení společného jmění manželů, která byla manželi uzavřena (stala se mezi manželi účinnou) teprve poté, co věřiteli již vznikla jeho pohledávka vůči jednomu z manželů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. května 2013, sp. zn. 21 Cdo 1154/2012). Usiluje-li žalobkyně o vyloučení staveb z exekuce vedené proti jejímu manželovi, musí se soud zabývat otázkou, zda byl žalovanému znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů. Dospěje-li soud k závěru, že obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů byl žalovanému znám, předmětné stavby (které i nadále zůstanou součástmi pozemků) z exekuce vyloučí. V opačném případě však bude možné v exekuci prodejem těchto staveb pokračovat a dojde-li v důsledku jejich exekučního zpeněžení ke změně jejich vlastníka, stanou se opět samostatnými věcmi.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 531/2016, ze dne 1.11.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v v právní věci žalobkyně H. C., S., zastoupené JUDr. V.D., advokátem se sídlem v P., proti žalované Krutský spol. s r. o., se sídlem v Ú., zastoupené Mgr. P.K., advokátkou se sídlem v Ú., o vyloučení nemovitých věcí z exekuce, vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 8 C 233/2012, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. července 2015, č. j. 20 Co 270/2015-124, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 27. srpna 2015, č. j. 20 Co 270/2015-132, tak, že dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. července 2015, č. j. 20 Co 270/2015-124, ve znění opravného usnesení ze dne 27. srpna 2015, č. j. 20 Co 270/2015-132, se odmítá v rozsahu, v němž směřuje proti té části prvního výroku, v níž bylo rozhodnuto o vyloučení pozemku p. č. st. 307 o zapsané výměře 191 m2, pozemku p. č. st. 325 o zapsané výměře 126 m2 a pozemku p. č. 182/3 o zapsané výměře 1 319 m2, vše v katastrálním území P., obec P., okres Kolín, zapsané Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Kolín, na listu vlastnictví č. 640, z exekuce. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. července 2015, č. j. 20 Co 270/2015 -124, ve znění opravného usnesení ze dne 27. srpna 2015, č. j. 20 Co 270/2015-132, se v té části prvního výroku, v níž bylo rozhodnuto o vyloučení stavby č. p. 67, způsob využití: rodinný dům, stojící na pozemku p. č. st. 307, a budovy bez č. p./č. e., způsob využití: garáž, stojící na pozemku p. č. st. 325, vše v katastrálním území P., obec P., okres Kolín, zapsané Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Kolín, na listu vlastnictví č. 640, z exekuce, a dále ve výroku třetím zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud Praha-východ rozsudkem ze dne 22. října 2014, č. j. 8 C 233/2012-94, zamítl žalobu o vyloučení nemovitých věcí 1) pozemek p. č. st. 307 o zapsané výměře 191 m2, jehož součástí je stavba č. p. 67, 2) pozemek p. č. st. 325 o zapsané výměře 126 m2, jehož součástí je budova bez č. p. nebo č. e. a 3) pozemek p. č. 182/3 o zapsané výměře 1 319 m2, vše v katastrálním území P., obec P., okres Kolín, zapsané Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Kolín, na listu vlastnictví č. 640 (dále též jen „předmětné nemovité věci“), z exekuce vedené žalovanou jako oprávněnou proti manželu žalobkyně jako povinnému (výrok I.) a přiznal žalované náhradu nákladů řízení ve výši 25 560 Kč (výrok II.). Žalobkyně tvrdila, že předmětné nemovité věci nepatří do společného jmění manželů C., ale do jejího výlučného vlastnictví. Před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že společné jmění manželů C. bylo (dne 17. října 2005) zúženo až na věci tvořící obvyklé vybavení domácnosti [§ 143a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále též jen „obč. zák.“)], ale soud uzavřel, že žalobkyně neprokázala své tvrzení ohledně vědomosti žalované o zúžení společného jmění manželů C.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. července 2015, č. j. 20 Co 270/2015-124, k odvolání žalobkyně rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že z exekuce předmětné nemovité věci vyloučil (první výrok), žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně (druhý výrok) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 13 228 Kč (třetí výrok). Před odvolacím soudem bylo prokázáno, že pozemek p. č. 182/3 o výměře 1 636 m2 nabyla žalobkyně za trvání manželství darem, přičemž pozemky p. č. st. 307 a 325 byly původně součástí pozemku p. č. 182/3 a pod novým označením vznikly až v souvislosti se stavbami na nich postavenými, proto tyto pozemky nikdy nepatřily do společného jmění manželů C. (§ 143 odst. 1 obč. zák.) a nemohly být ani předmětem exekuce vedené proti manželovi žalobkyně. Odvolací soud dále dovodil, že ke dni 1. ledna 2014 [nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“)] byla žalobkyně výlučnou vlastnicí pozemků (na základě darovací smlouvy) i na nich postavených staveb (na základě smlouvy o zúžení společného jmění manželů), a proto se k tomuto dni staly stavby součástí pozemků a přestaly být samostatnými věcmi (§ 3054 o. z.), v důsledku čehož rovněž nemohly být předmětem exekuce vedené proti manželovi žalobkyně. Dokazování vědomosti žalované ohledně existence uzavřené smlouvy o zúžení společného jmění manželů C. a jejího obsahu proto odvolací soud považoval za zcela bezpředmětné.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná v rozsahu prvního a třetího výroku dovoláním, jehož přípustnost dovozuje ze skutečnosti, že podle jejího názoru napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena, a sice zda ustanovení § 3054 o. z. dopadá i na probíhající řízení, zahájená před nabytím účinnosti občanského zákoníku. Dovolatelka se domnívá, že „změnou hmotněprávních předpisů v průběhu probíhajícího řízení, kterou nemohla nijak ovlivnit, byla zcela zásadním způsobem poškozena na svých právech domáhat se uspokojení své pohledávky v exekučním řízení proti majetku žalobkyně, který původně náležel do společného jmění žalobkyně a jejího manžela jako povinného v exekučním řízení, když v době zahájení exekuce i v době zahájení soudního řízení s ohledem na skutkové okolnosti věci a ustálenou soudní praxi se žalovaná důvodně domnívala, že žaloba žalobkyně bude zamítnuta“. Dovolatelka dále uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem ochrany věřitelů, právní jistoty, předvídatelnosti práva, legitimního očekávání a nepřípustnosti retroaktivity. Proto navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil, eventuelně zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

K dovolání se žalobkyně vyjádřila tak, že považuje napadené rozhodnutí za správné, neboť od 1. ledna 2014 nelze uvažovat o samostatném vyloučení staveb, které se staly součástí pozemků, z exekuce, navíc se podle jejího názoru nejedná o nepřípustnou retroaktivitu, když soud rozhodoval podle práva účinného v době vydání rozhodnutí. Proto navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání žalované zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací věc projednal podle občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) - dále též jen „o. s. ř.“, a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva [zda ustanovení § 3054 o. z. dopadá i na probíhající řízení, zahájená před nabytím účinnosti (nového) občanského zákoníku], která nebyla doposud v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243 odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Předně Nejvyšší soud uvádí, že ačkoliv dovolatelka výslovně napadá rozsudek odvolacího soudu „v rozsahu jeho výroku I., jímž změnil rozsudek soudu I. stupně, a v rozsahu výroku III., jímž stanovil žalované povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů částku 13 228 Kč“, na vyřešení výše uvedené otázky hmotného práva závisí napadené rozhodnutí toliko, co se týče vyloučení uvedených staveb, nikoliv už však pozemků, z exekuce. Ohledně vyloučení pozemků z exekuce, neuvedla dovolatelka předpoklady přípustnosti ani nevymezila důvod dovolání (srov. § 237 a § 241a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř.), proto Nejvyšší soud v tomto rozsahu dovolání odmítl (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. dále přezkoumal, zda nebylo řízení postiženo vadami uvedenými v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., resp. jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž žádnou takovouto vadu neshledal.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 o. z. každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit.

Podle ustanovení § 506 odst. 1 o. z. je součástí pozemku prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech.

Podle ustanovení § 3054 o. z. stavba, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, přestává být dnem nabytí účinnosti tohoto zákona samostatnou věcí a stává se součástí pozemku, měla-li v den nabytí účinnosti tohoto zákona vlastnické právo k stavbě i vlastnické právo k pozemku táž osoba.

Podle ustanovení § 3060 o. z. zatěžuje-li věcné právo stavbu nebo pozemek, nestane se stavba součástí pozemku, dokud toto věcné právo trvá a pokud to jeho povaha vylučuje.

Podle ustanovení § 120 odst. 2 obč. zák. není stavba součástí pozemku.

Podle ustanovení § 143a odst. 4 obč. zák. se mohou manželé vůči jiné osobě na smlouvu o zúžení společného jmění manželů odvolat jen tehdy, jestliže je jí obsah této smlouvy znám.

Nový občanský zákoník vychází (oproti zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. prosince 2013) ze zásady superficies solo cedit (povrch ustupuje pozemku), která je vyjádřena v ustanovení § 506 o. z. Podle přechodných ustanovení stavba, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, přestává být dnem nabytí účinnosti tohoto zákona samostatnou věcí a stává se součástí pozemku, měla-li v den nabytí účinnosti tohoto zákona

vlastnické právo k stavbě i vlastnické právo k pozemku táž osoba (§ 3054 o. z.). Výjimku z tohoto pravidla obsahuje ustanovení § 3060 odst. 1 o. z., které chrání držitele věcných práv ke stavbě před tím, aby svého práva pozbyl pouze z toho důvodu, že se stavba podle ustanovení § 3054 o. z. ke dni 1. ledna 2014 nebo podle ustanovení § 3058 odst. 1 o. z. kdykoliv později stane součástí pozemku, na němž je zřízena, čímž sama jako věc v právním smyslu zanikne.

V řešené věci taková překážka nenastala, neboť právo oprávněného (zde žalované) na exekuční uspokojení z majetku povinného není věcným právem, a neexistuje ani jiná skutečnost, která by spojení věcí bránila. Správný je proto závěr odvolacího soudu, že pokud byly ke dni 1. ledna 2014 pozemky ve vlastnictví žalobkyně (na základě darovací smlouvy) a stavby rovněž ve vlastnictví žalobkyně (na základě smlouvy o zúžení společného jmění manželů), nevyhnutelně muselo dojít k tomu, že stavby se ke dni 1. ledna 2014 staly součástmi pozemků, na kterých jsou zřízeny, a to bez ohledu na skutečnost, zda je smlouva o zúžení společného jmění manželů podle ustanovení § 143a odst. 4 obč. zák. vůči oprávněnému neúčinná, či nikoliv.

Nicméně je nutné se zabývat i otázkou, zda právo oprávněného na uspokojení jeho pohledávky z majetku povinného formou exekuce prodejem nemovitých věcí (staveb), jež vzniklo v době účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., podle kterého nebyly stavby součástmi pozemků (§ 120 odst. 2 obč. zák.), by za předpokladu neúčinnosti smlouvy o zúžení společného jmění manželů vůči oprávněnému nebylo tímto výkladem nepřípustně omezeno zpětným působením právních norem, když by v takovém případě byla exekuce zahájena a vedena zcela po právu.

Ke znakům právního státu nepochybně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo. Součástí právní jistoty pak je také zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich retroaktivního výkladu. Tento zákaz, který je pro oblast trestního práva hmotného výslovně formulován v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, lze pro ostatní právní oblasti dovodit z čl. l Ústavy ČR (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 8. června 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94). Právní teorie i praxe činí rozdíl mezi pravou a nepravou retroaktivitou, přičemž u retroaktivity pravé platí zásada obecné nepřípustnosti, ze které existují striktně omezené výjimky přípustnosti, a u retroaktivity nepravé platí naopak zásada obecné přípustnosti, ze které existují výjimky její nepřípustnosti. Obecně v případech časového střetu staré a nové právní normy platí nepravá retroaktivita, tj. od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy, řídí právní normou novou. Vznik právních vztahů, existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony, se řídí zrušenou právní normou (důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla pravá retroaktivita). Aplikuje se zde princip ochrany minulých právních skutečností, zejména právních konání (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 4. února 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96).

V řešeném případě byla po právu nařízena exekuce prodejem nemovitých věcí povinného, které v době zahájení exekuce byly samostatnými věcmi. Stanovil-li by výslovně zákon, že v takové exekuci nelze pokračovat, protože stavby v důsledku jeho nabytí přestaly být samostatnými věcmi a tím i způsobilým předmětem exekuce, šlo by s ohledem na výše uvedené závěry Ústavního soudu o pravou retroaktivitu, v jejímž důsledku by bylo oprávněnému nepřípustně omezeno (resp. zcela upřeno) právo na uspokojení z této exekuce. Ústavní soud také již judikoval, že je nutno rozlišovat případy, ve kterých lze soulad ustanovení právního předpisu s ústavním pořádkem zabezpečit jeho ústavně konformní interpretací a kdy tak učinit nelze a je nutno přistoupit k jeho zrušení. Soud přitom není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 4. února 1997, sp. zn. Pl. ÚS

21/96).

Podle názoru Nejvyššího soudu v tomto případě lze zabezpečit soulad přechodných ustanovení (nového) občanského zákoníku s ústavním pořádkem jejich výkladem. Jak bylo uvedeno výše, právo oprávněného na uspokojení z exekuce není věcným právem, a nemůže proto (na rozdíl od například zástavního práva) ex lege zabránit spojení stavby s pozemkem podle ustanovení § 3054 o. z., nicméně byla-li exekuce zahájena a vedena po právu, z pohledu procesního práva je nutné tuto skutečnost respektovat. Pokud skutkový stav v průběhu exekuce nedočkal žádných relevantních změn, nemohlo právo oprávněného na uspokojení z této exekuce zaniknout pouze z důvodu nabytí účinnosti (nového) občanského zákoníku, neboť jistě nebylo úmyslem zákonodárce přiznat ustanovení § 3054 o. z. účinek pravé retroaktivity, což lze dovozovat i z obecného přechodného ustanovení § 3028 o. z., které rovněž pravou retroaktivitou nepřipouští.

Ke stejnému závěru potom lze dospět i z pohledu ochrany práva na legitimní očekávání nabytí majetku žalované, která zahájila exekuční řízení jako strana oprávněná s očekáváním, že její pohledávka bude uspokojena z majetku povinného (manžela žalobkyně), a to včetně předmětných staveb, jež sice byly na základě smlouvy o zúžení společného jmění manželů ve výlučném vlastnictví žalobkyně, ale byla-li tato smlouva vůči žalované neúčinná (§ 143a odst. 4 obč. zák.) a stavby bylo možné v exekučním řízení postihnout, nebylo by spravedlivé, aby žalovaná svých práv pozbyla pouze proto, že v průběhu řízení došlo k nabytí účinnosti (nového) občanského zákoníku, čímž se stavby staly součástmi pozemků v exekučním řízení nepostižitelných. Výklad zákona, který by takovou ochranu účastníkovi exekučního řízení odepřel, by byl v rozporu se zásadou ochrany legitimního očekávání (viz například nález Ústavního soudu ze dne 16. června 2005, sp. zn. I. ÚS 353/04).

Nejvyšší soud proto uzavírá, že pro účely probíhající exekuce je nutné posuzovat předmětné stavby jako věci samostatné. Opačný závěr by znamenal rozpor se zásadou zákazu pravé retroaktivity právních norem, jakož i zásadou legitimního očekávání a tím i s obecným principem právní jistoty.

Ustanovení § 143a odst. 4 obč. zák. sleduje ochranu věřitele, který má vůči jednomu z manželů vymahatelnou pohledávku, jejíž uspokojení by mohlo být zkráceno (mimo jiné) smlouvou, kterou by byl zúžen dosavadní rozsah společného jmění manželů (smlouvou o zúžení společného jmění manželů). Mohou-li se manželé (každý z nich) na smlouvu o zúžení společného jmění manželů odvolat vůči věřiteli (nebo jiné třetí osobě), jen - jak vyplývá z ustanovení § 143a odst. 4 obč. zák. - jestliže je věřiteli (nebo jiné třetí osobě) znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů, znamená to zejména, že smlouva o zúžení společného jmění manželů je právně účinná vůči věřiteli jen tehdy, byla-li manželi uzavřena (stala-li se mezi manželi účinnou) dříve, než vznikla věřiteli pohledávka (vůči jednomu z manželů), a jestliže již v té době byl věřiteli také znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů, jakož i to, že nemůže být vůči věřiteli právně účinná smlouva o zúžení společného jmění manželů, která byla manželi uzavřena (stala se mezi manželi účinnou) teprve poté, co věřiteli již vznikla jeho pohledávka vůči jednomu z manželů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. května 2013, sp. zn. 21 Cdo 1154/2012, který byl publikován pod číslem 69/2013 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek).

Usiluje-li tak žalobkyně o vyloučení staveb z exekuce vedené proti jejímu manželovi, musí se soud zabývat otázkou, zda byl žalované znám obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů. Dospěje-li soud k závěru, že obsah smlouvy o zúžení společného jmění manželů byl žalované znám, předmětné stavby (které i nadále zůstanou součástmi pozemků) z exekuce vyloučí. V opačném případě však bude možné v exekuci prodejem těchto staveb pokračovat a dojde-li v důsledku jejich exekučního zpeněžení ke změně jejich vlastníka, stanou se opět samostatnými věcmi.

Nesprávný je proto názor odvolacího soudu, že bylo zcela bezpředmětné dokazování ohledně

vědomosti žalované o uzavřené smlouvě o zúžení společného jmění manželů a o jejím obsahu, když podle ustanovení § 3054 o. z. přestaly být dnem nabytí účinnosti občanského zákoníku předmětné stavby samostatnými věcmi a staly se součástmi pozemků, na kterých jsou zřízeny, a tato skutečnost znamená nemožnost samostatného vyloučení (či naopak nevyloučení) takových staveb z exekuce, protože jako součásti pozemků sdílí jejich osud.

Rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Jelikož dovolací soud neshledal podmínky pro jeho změnu (dosavadní výsledky řízení neumožňují o věci rozhodnout), napadený výrok rozsudku včetně nákladového výroku bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) v uvedeném rozsahu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 243f odst. 4 o. s. ř.) a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody
- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník
- Plat